

jel znaš ti vykšu vøličkovića?

Lid? Hoćete lid? Ovaj put nema lida jer nema nikakvih jebenih uputa za čitanje ovog teksta. Kao što nema uputa ni za slušanje glazbe, ni za plesanje, ni za žvaljenje... Nema uputa. Ili zaronite ili nemojte. Svejedno mi je. Pišem samo zbog para. Pošpricam taj papir da on vidi tko je tu gazdarica i to mi je sasvim dovoljna satisfakcija. I još mi i plate za špricanje. Pih. Lid!?

Razgovarala: **Stela Jelinčić**
Fotografije: **Vladimir Simić**

Kad god se ljudi u novom gradu s nekim upoznaju, koliko god taj grad ogroman bio, oni pitaju: "Znaš li ti možda onog mog znanca, tog i tog?", a možda im je to jedini poznanik u tom gradu. Zanimljiv fenomen, kao da će se pomoću toga osjećati nekako manjim strancima u gradu.

Tako i ja u Beogradu poznajem malo ljudi, ali kad god nekoga novog upoznajem, ne odolim nápasti da ga pitam zna li on izvjesnog momka Lazarevića zvanog Laza... I naravno, šanse da ga taj zna su nikakve. Ali taj, ako je pravi Beograđanin, neće se dati zbuniti - jer mnogo su gostoljubivi i susretljivi ti Beograđani, a i komunikativno su lukavi - pa će on domišljato: "Ne, ne znam ja tog tvog Lazu, ali zato znam Vukšu Veličkovića." Na to se ti odmah zakačiš, jer ti si jedna kulturna i komunikativna Zagrepčanka, pa zainteresirano uzvратиš na poslovičnu beogradsku susretljivost, ne lukavo nego naivno: "Ne, ne znam ga. Tko je taj Vukša Veličković?" A na to će taj: "Ne znaš Vukšu Veličkovića? Nema veze. Sad ću ja tebi lepo sve o njemu da ispričam."

I razveze se on onda o tom izvjesnom Vukši Veličkoviću, za kog si ti prvi put čula, i uopće ti ne da šansu da se ti raspričaš o momku Lazareviću zvanom Laza, što si baš namjeravala, jer htjela si da njime, tim Lazom kojeg jedinog u Beogradu poznaješ, iskažeš svoju želju da i sve njih koje ćeš tek upoznati svrstaš Lazi uz bok, pa makar mu ne bili ni do koljena, dokle Lazin možda baš i jest. Uglavnom, meni je taj Vukša Veličković zapeo u ušima iako ga moje oči nikad nisu vidjele, pa otad, svaki put kad se s nekim novim Beograđaninom upoznajem, ja im najprije spomenem i Vukšu i Lazu, a oni, naravno, svi bez izuzetka pojma nemaju o toj dvojici, ali zato poznaju nekog Luku, Nikolu, Srđana, Saleta, Rileta, Vladimira i izvjesnu Anu. Ja im onda uvijek kažem: "Ali, ja ne znam te ljude", a oni meni: "Ma, nema veze. Sad ćemo mi tebi lepo da ispričamo sve o njima."

I tako, nakon samo nekoliko dana u tom gradu, ja mogu reći da poznajem pola Beograda iako nikoga od njih nisam vidjela. Tako je to kad je na daljinu. Samo nam se čini da sve razumijemo, a zapravo je sve to jedan veliki kuršlus. Sve osim Laze.

U tom lancu upoznavanja onda se dogodilo nešto obično, a opet neobično. Upoznam ja Vukšu Veličkovića. On mi se povjeri da ne zna ni za Lazu ni za bilo kog od onih koje sam mu nabrojila, ali da zna za Kofyja. "Kakvog Kofyja?", pitam ja. "Ti ne znaš Kofyja!?", usklikne on. "Sad ću sve o njemu lepo da ti ispričam", reče.

"K.O.F.Y je zapravo umetničko ime izvesnog Winstona Kofyja Ahmana, muzičkog producenta i umetnika govorene reči (*spoken word artist*) koji trenutno obitava u Beogradu i nastupa po opskurnim klubovima. ('Moraš to da vidiš', reče.) Radi se o crncu koji kombinira *dub* i *hip-hop* s politički angažovanom poezijom, a celi mu je set obeležen njegovim nigerijsko-jamajkanskim poreklom. Naime, taj Ahman je isprva, kasnih sedamdesetih, u svom rod-

nom Lagosu, u Nigeriji, bio obični crack-diler, ali se onda, kao što obično s dilerima i biva, uključio u pokret otpora hunti đenerala Obasanja. Navodno je proveo celih sedam godina u zatvoru, deleći ćeliju s velikim Felom Kutijem. Naravno, nitko ne zna pravu istinu jer Kofy retko govori o sebi. Po izlasku iz zatvora seli se prvo u Kingston na Jamaici, a potom u Miami na Floridi, gde radi kao vratar u nekom latino gej-baru, a gde dobiva i taj nadimak K.O.F.Y. Jebiga, tako je s tim prebezima, teško im je da nađu dobru šljaku. Onda, nakon dolaska Busheve administracije na vlast 2001., Ahman u strahu od deportacije odlazi iz SAD-a, seli se u Švajcarsku, u Basel, jer se oduvek divio tačnosti njihovih satova i obožavao švajcarski sir.

Tamo se počeo baviti muzikom miksujući je na svom laptopu s bitovima post-političke lirike. Nedavno mu je izašao prvi album pod naslovom *Return of the Secretary General EP*, navodno snimljen u samo sedam dana, gde obedinjuje elemente političke drame protiv Gospodina Životnog Stila bogatih i slavni, tragom veoma vlastitog, izvaninternacionalnog stila (*outernational style*), a album se besplatno može skinuti sa online labela 3am Devices."

I za kraj, obraduje me Vukša informacijom da se taj K.O.F.Y baš nedavno za stalno doselio u Beograd, otprilike kad sam i ja došla, i da mu je još rano da razmišlja o ponovnoj promjeni domovine. Barem ne do ulaska Srbije u Evropsku uniju, a znamo da to i neće biti tako brzo...

Ja preslušam album, nađem na jebeno dobre kritike na www.podboks.com/tekst.php?ID=7351; <http://mislitemojomglavom.blogspot.com/2009/04/my-cup-of-kofy.html>

i naravno, kao znatiželjna novinarka, poželim upoznati dotičnog.

Dok ga čekam razmišljam kako uopće nismo dogovorili nekakve znakove raspoznavanja. "Kad me vidiš, biće ti očigledno da sam to ja", rekao je. S crncima je lako. A lako je još i s Hercegovcima i sa Srbima. Prvi te kao prvo odmah pitaju odakle si, a drugi te prije bilo čega drugoga pitaju da jel' znaš ti toga i toga. Trema me preplavila jedino od pomisli da bi Kofy mogao otvoriti delikatnu političku temu iz političke geografije o tome kako je Nigerija srpska autonomna pokrajina, ali on me očara već prvom rečenicom. Jednostavno, na srpskom koji je zvučao potpuno hrvatski, reče: "Dobra večer." Zubi mu bljesnu u mraku, omami me kao da me fotka s blicom.

Popravim frizuru i postavim mu prvo suvislo pitanje.

Poznaješ li ti Vukšu Veličkovića?

Naravno da poznajem. Tko je dulje od tri dana u Beogradu ne može a da negde ne naleti na Vukšu Veličkovića. Upoznao sam ga jednog leta u Berlinu, u klubu Berghain. Prišao mi je za šankom i ponudio se da mi bude booking-agent za istočnu Evropu, što sam oberučke prihvatio. Taj ćelavko je mogao da popije i pošmrče koliko

ija. Ispričao mi je scenu iz svojeg romana gde jedan lik objašnjava kako bi po umiranju voleo da ga prijatelji kremiraju i potom njegove ostatke pomešaju u sadržaj jedne king size đunte koju će onda zajedno popuštiti i tako ga zauvek ugraditi u svoja nedra. Učinilo mi se da je to lepa priča o prijateljstvu. Tako napušeni, dugo smo časkali u mraku. Smesta smo se prepoznali. I danas mi govore da ličim na njega, što mi je pomalo smešno, to da ličim na belca, ništa besmislenije ne bih mogao pomisliti. Ali dobro je da nas ne viđaju zajedno u javnosti. Ljudi bi svašta pomislili.

Ajmo mi odmah na seks. Da vidimo kako dišeš. Pošto su mi već sve o tebi rekli, ali u detalje nisu ulazili, mene zanima tvoja originalna politička doktrina o poligamiji kao najčvršćem temelju čestitih i nadasve prosperitetnih društvenih odnosa.

I meni je poligamija zakon. Ajde ti meni lijepo priznaj da sve što radiš, radiš samo zbog pičke. Priznaj da je sav taj tvoj politički aktivizam samo zato da dođeš do žene. I ne samo jedne, nego što više njih, u krajnjem slučaju, do svih.

A ako slijediš Felu Kutija, koji je imao želju za svojom državom, pretpostavljam da i ti imaš takve ambicije.

Jesi li došao u Srbiju s idejom da svijetom širiš svoju ideju o poligamiji i uspijeva li ti misija, jer čini mi se da je to u Srbiji nekako ilegalno? Postoji li broj ženki koji bi nadilazio tvoje mogućnosti? Pitaš li se gdje su krajnje granice? Jesi li ti u stanju permanentne borbe za ženke ili si ponekad u remisiji? Koliko trenutno imaš na lageru? Da se ne preforsiraš? Možeš li ti to izdržati? Kako reagira Srpkinja na to? Misliš li se regionalno širiti? Jesi li pokušavao s Hrvatskom?

Ja, naravno, nemam ništa protiv poligamije, ali samo ako je pravedna. Naime, u pravednoj državi poligamija bi podrazumijevala i poliandriju. Zamislimo da ti i ja imamo takvu svoju *poli-državu poli-ljudi*, poligamnih žena i poligamnih muškaraca, odnosno da su poliandrija i poliginija obavezne. Jašta nego obavezne jer jebeš ti *poli-državu* koja to ne bi zakonom propisala. Ali muči me jedno načelno pitanje. Je li moguće pomiriti poliginiju i poliandriju u takvoj jednoj našoj *poli-državi*? Vjerojatno da, ali pod uvjetom da se istim zakonom zabrani ljubomora. I pod uvjetom da među nama ne bude nijedan homo, što mi se pak čini apsolutno a ne samo statistički nemogućom varijantom. Pederi i lezbe bi nam sve opako pomutili u toj našoj *poli-državi*. A i kako bi onda tek svijet gledao na to da njih u toj državi nema, jer imperativ je biti liberalna država, kako priliči modernoj državi, kakva i Srbija hoće biti. Uspuť, ti si u Miamiju radio kao vratar u latino gej-baru. Jesi li tamo radio na povećanju svog harema ili njihovog, odnosno, jesi li koji put odškrinuo svoja vratašca?

Ti si, ustvari, vjerojatno odabrao Srbiju za svoju sedamnaestu domovinu baš zato jer su Srkinje sklone poliandriji, a Srbi poliginiji? Ali u Srbiji kao čestitoj balkanskoj patrijarhalnoj državi gej-

pride je zabranjen, a s druge strane jako je popularna mizoginija, po čemu ona ne odskaje od općeg našeg regionalnog mentaliteta. Isto bi ti bilo da si odabrao i Hrvatsku, pa je pravo pitanje zašto si uopće odabrao baš neku balkansku zemlju? Što to obećava uspjeh jedne osebujne političke doktrine u Srbiji a nije bilo moguće u Nigeriji? I što ste se, kvragu, uopće koškali s tim Obasanjom kad je čovjek isto bio pristalica poligamije, pa ti onda, na koncu, odabrao za domovinu balkansku vukojebinu u kojoj je poligamija zabranjena?

Ništa tu meni nije jasno. Je li to jedan oblik prosvjetiteljstva koji želiš donijeti s plemenitog juga u ove naše balkanske gudure ili je neki drugi vrug u pitanju? Odgovor na ovo pitanje presudan je za moj stav o tome hoću li tražiti azil u tvojoj *poli-državi* ili ne.

A ako već zamišljamo tu našu *poli-državu* u kojoj su na sve strane *poli-kurci*, treba li zakonom odrediti i gornju, najveću, ili nedajbože donju, najmanju prihvatljivu mjeru? A ako se po predsjednicima sve ravna, ako se po njima sve mjeri, ako je predsjednik mjera svih stvari u njegovoj državi – a ti bi valjda bio predsjednik u svojoj državi – reci mi, konačno, koja je tvoja mjera. I hoćemo li tu mjeru ozakoniti pa da ta predsjednikova bude jedina dopustiva, a tvoj da bude ujedno najveći? Znam da si umjeren čovjek, da nisi sklon ekstremima, ali morat ćeš se odlučiti jer biračice ne vole prosječne predsjednike, a ni polukurce, bogami. Osim toga, povijest pamti samo ekstreme. Ta nisi ti valjda pristalica polupredsjedničkog sistema u nekoj poludržavi s polukurcem. U tom slučaju bolje bi ti bilo da svojoj državi mjesto stalnog boravka prijaviš u Hrvatskoj.

Ej ženo, ko o čemu, ti o pički&kurcu. Jednom prilikom sam u jednom backstageu razgovarao sa Lemmyjem iz Motorheada, koji mi je priznao da se muzikom počeo baviti zbog pičke, kao i svi ostali. To je valjda već klasična priča. Valjda zato svi mlataraju onim falusnim toljagama u obliku gitara. Mene seks ne interesuje kao tema, imam ga sasvim dovoljno. Moja žena je belkinja, delom Ukrajinka, delom Srpkinja, a one su nezasitne. Mislim da bi moja žena mogla živeti na kurcu. Ali na žalost, od kurca se ne može živeti. Ima nečeg i u lovi. A lova je u politici. Politics is the new sex. Or the ancient one, ako tako želiš.

Iz sopstvenog ugla, ne verujem da je seks nešto što treba problematizovati. Jednom je rekao onaj stari patrijarhalni mudrac iz Beča: "Kultura je metafora seksa", pa se to na kraju obrnulo u "seks kao metafora kulture". Nema više seksa jer je seks posvuda. Ali to više nije seks, već nekakvi znakovi seksa, te sise i guzice u krupnom planu. I sama reč SEX zvuči kao robna marka novog praška za rublje, zar ne?

Mene zanimaju najdublje regije ljudskog debiliteta, pitanja odnosa moći, vladanja čoveka nad drugim čovekom. Seks je moćno oružje ako ga umeš valjano koristiti. Meni je dovoljno da progovorim,

dovoljno je da izgovorim reč WOMAN. Moj glas je po sebi već neka vrsta erekcije. My erective, grainy vocal, moja erektivna vokalizacija. Svršavam iz usta u uho, iz uha u želudac u matericu i natrag, do hipotalamusa i centra za ravnotežu. Kofy te izmiče out of balance, unbalanced unsafe intercourse, dosta bezbednosti, buy that detergent, woman! Garantovano otklanja i najtvrdokornije mrlje. Hard core, ali iznad svega – hardtalk, erekcija u glasu, jer ako me pitaš o seksu, pitaj me kako mirišem, the way I smell – while you swell, pa onda, well, uz novi broj svog časopisa zapakuj i jedan K.O.F.Y tester, mošusavni mirisni pamflet, skoro pa pamflet-tampon iliti *tampflet*, somewhere in-a-between reality and fiction, natopljen krvlju i spermom onih koji život dadoše za revoluciju.

A što se tiče veličine, naravno da je važna, važna je i veličina jagode i paprike i ženskog dupeta. Mogao bih reći da sam svojom zadovoljan, ako ništa drugo veća je od veličine prosečnog belca. Kad kažeš pečurka na vrhu, ne pomisliš li na dim od eksplozije neutronске bombe? S obzirom na veličinu, mislim da sam s godinama razvio neke zanimljive tehnike prodiranja. Meni je važno da bude usko, meko i toplo.

Kad bi videla moju ženu, shvatila bi. Belkinja sa telom crnkinje. Gipkost jedne balerine i snaga kratkoprugaške sprinterice. Kao kada bi Marlen Oti plesala Štrausov valcer. Kad te objumi svojim vretenastim butinama, postaješ paralisani, nešto kao ljubavni zagrljaj anakonde.

Osim što bi naša poli-država bila poligamna, ona bi bila i dio jedne druge države, koja bi tek tada i bila doslovno poli-država, što je ionako u tradiciji srpske države, kako nam svjedoči suvremena povijest. Jesi li možda baš zato i odabrao Srbiju kao makrosjedište svoje države? Na Balkanu postoji samo jedna poli-država – Srbija i puno polu-državica oko nje. Srbija je baš u centru Balkana, pa je lakše širiti ideje iz centra. Tako i tako je sad u modi ta regionalna suradnja.

Priznajem, ima mnogo seksualnog u tome da jedan totalitarni imbecil kontroliše živote miliona svojih podanika, upravljajući njima kao pijunima na šahovskoj tabli. Ne misliš valjda da Gaddaffi ne dobija erekciju dok galopira na svojoj kamili kroz libijsku pustinju, samodopadno se šepureći pod suncem, dok čeka na novi talas egzekucije svojih političkih protivnika? Za Mugabea nisam siguran, čovek ima 85 godina, rekao bih da su mu *dizanja* odbrojana. No ipak, ne bih se opladio. Afrička krv je vreła, uzburkana.

Ajmo sad još malo o identitetu. Jesi li ikada poželio biti bijelac? Što misliš o bijeloj koži i bijeloj djeci Michaela Jacksona? Osjećaš li se, kao crnac, ugroženim u Srbiji? Razumiješ li sad bolje manjine?

Ako bih se kojim slučajem jednog jutra probudio kao belac, verovatno bih sebi smesta razneo glavu. Nemam ništa protiv belaca,

obožavam ih, ali ne u svojoj koži. Sad će neko povikati: "Black rasi-sm!" Ako je tako, onda u redu. Nek viču šta hoće. Ipak, ako bih morao biti belac, bio bih plavuša s tinejdžerskim grudima. Zavladao bih Srbijom, ali i svetom.

Ti povazan lutaš, prešao si zemaljsku kuglu uzduž i popreko. Planiraš li se negdje trajno uzemljiti?

U životu sam imao puno problema s kretanjem. Ne dozvoljavaju mi da se slobodno krećem po svojoj planeti. Oni to zovu "ilegalna migracija". Jer danas smo svi ilegalni. Ilegalno preuzimamo sadržaje, ilegalno prelazimo granice, ilegalno konzumiramo lekove i pića iz smeđih papirnih vrećica. Our destination – illegal immigration. Jer život je negde drugde. Ja se odavno ne trudim da ga pronađem. Volim da ga namirišem, pa tako nekad i patim od olfaktornih halucinacija. Osećam nepostojeće mirise u vazduhu. Nekad je to miris kuvanog mesa, ili miris svežeg kupusa, a katkad jednostavno – balega. Tada znaš da si zaista živ. Ako si u stanju da omirišeš svoje govno, bez kajanja, bez odstupnice, bez pregovora za okruglim stolom vodokotlića koji u sebe usisava sve, pa i najokorelije zločine bez prava na žalbu, onda znaj da živiš punim plućima. Nekada si bio samo još jedno malo govanje u stomaku, a tako ćeš i skončati, six feet under, u utrobi majke zemlje, a tu ne pomažu ni Jesus, ni Buddha ni Jah Rastafari.

Znači to oko utopijske države bila je dezinformacija. Ti ustvari države prezireš.

Vreme je da se države dekonstruiraju, da nestanu. Možda je neko me država potrebna, meni nije. Nikada od države nisam dobio ništa, možda parče trotoara uz blatnjavi put ili po koju cevku kanalizacije, taman da zagnjurim glavu u mulj i nestanem. Bežao sam. Iz države u državu, od putovnice do putovnice. Pečati, overe, lažna dokumenta, izmišljena imena i neprijavljeni boravci postali su moje drugo JA. Jer ja prvog već odavno nemam, ništa iza mene nije ostalo i ništa više ne nosim sa sobom.

Album download:

<http://www.3amdevices.com/?p=196>

K.O.F.Y music:

www.myspace.com/mykofy

K.O.F.Y videos:

<http://www.youtube.com/user/kofyouternational>